

Mola

– Elmas Çayırıcı · 29 Temmuz 2010

Kız radyonun kapısından içeri girdiğinde bu atmosferi ne kadar da özlediğini anımsadı. Daha birkaç ay öncesine kadar kendisi de burada çalışıyordu. Ailesinin “Bu işin sonu yok” demesiyle dershaneye kaydolmuş ve üniversiteye hazırlanmaya başlamıştı.

Sıcak bir karşılaşmadan sonra Emre soğuk bir şeyler ikram etmiş dünden bu güne sohbet etmeye başlamışlardı. Sabah kuşağını sunan İfaket, haber programının sunucusu Uğur ve halka ilişkiler sorumlusu Gülseren de oradaydı.

Tam Gülseren yeni bir dj’in programa başladığından bahsediyordu ki yayın odasının kapısı açıldı ve Ozan dikkat çekici uzun boyuyla dışarı çıktı. Tanıştırma görevini Emre üstlendi. Kızın daha önce birlikte çalıştıkları başarılı bir dj olduğunu ve aynı zamanda çok sevdiği dostları olduğunu, Ozan’ın ise başarılı bir programcı olduğunu söyledi. Daha sonra Ozan da meşrubatını alıp, reklâm kuşağı bitmeden odaya geri döndü.

Derslerden, hedeflerden, son çıkan albümlerden keyifli bir sohbet devam ediyordu. Ozan tekrar odadan başını uzatıp, genç kıza yayınlanmasını istediği bir şarkı var mı diye sordu. Bu jest kızın çok hoşuna gitmişti. Grup Gündoğarken’den hayallerimi bırak ümitler senin olsun adlı parçayı istedi. Hadi dedi Emre ‘dj masanı özlemişindir, Ozan’a da yardım etmiş oluruz’. Hep birlikte yayın odasına geçtiler.

İyi bir diksiyonu vardı Ozan’ın. Güzel bir sunum küçük bir dörtlük ve işte radyolarda Grup Gündoğarken : Hayallerimi bırak ümitler senin olsun, döneceksin sanarak yaşanmaz biliyorsun.. Kız şarkısını dinlerken Ozan’ın ne kadar isabetli bir iş seçmiş olduğunu düşündü. Etkileyici bir ses tonu vardı, şiiri harika seslendirmişti. Ama görünce sesin sahibini insan biraz hayal kırıklığına uğruyordu. Oldukça zayıf kemikli yüzüne bakınca göze ilk çarpan şey kocaman burnu oluyordu.

Keyifli bir iki saatin sonunda kız kitaplarını alıp radyodan çıktı. Eve doğru giderken kafasını son zamanlarda saran düşünceler tekrar yoğunluk kazandı. O güne kadar varlık sebebini hiç düşünmemişti. Düşünmenin ağırlığını ilk defa hissediyordu. Radyodakiler bile fark etmişti ondaki değişimi. “Ne oldu sana böyle” demişti Uğur, “Hani o bakımlı güzel kız?” “Ne yani artık güzel değil miyim?” diye kız alınır gibi yapmış, “Yok canım öyle demek istemediğimi sen de biliyorsun” J diye karşılık vermişti Uğur. Tırnaklarını uzatıp cilalamak, dudaklarını boyayıp kulaklarına iri küpeler takmak ağır geliyordu sanki artık kıza. Hafıflemek istiyordu, sadeleşmek. Belki de hayatının sağlamasını almak istiyordu. Topluyor, çıkarıyor, bölüyor.. elde var sıfır. Kocaman bir boşluk. Hayatının boş olduğunu düşünüyordu. Eğlenceyle geçmişti bu güne kadar yaşamı. O parti senin bu kutlama benim, sinema günleri, kır gezileri, arkadaş toplantıları ve her ortamda vazgeçemediği müzik. Hani sorsalar kendisine ıssız bir adaya düşsen yanına alacağın üç şey ne olurdu diye, müzik çalarım, makyaj çantam ve arkadaşlarım derdi. Şimdi ise bu soruya verecek bir yanıt bulamıyordu.

Bir korna sesi ile irkildi ve geçmekte olduğu caddeyi koşar adımla aştı. Eve girdiğinde ne kadar yorgun olduğunu hissetti. Evdekilerle ayaküstü bir hoş beşten sonra dinlenmek üzere odasına çekildi. Kitapları masaya, kendini yatağa attı. Düşüncelerinden mola istiyordu. Mola, mola, mola... ve gözleri kapandı.

Annesinin yemeğe çağırmasıyla uyandığında saate baktı ve bir saate yakın uyumuş olduğunu gördü. Bu iyi gelmişti. Ailece yenen yemekten sonra sıra ders çalışmaya geldi. Tekrar odasına döndü, kısık sesle açtığı radyodan gelen müzik sesiyle testlere gömüldü.

Gece kuşağında yayında yine Ozan vardı. Gecenin yargıcı diye bir şiir programı yapıyordu. Kız arada bir radyoyu arıyor ve şarkı istiyordu. Okuduğu şiirlere yorumlar ekliyordu. Bu konuşmalar git gide karşılıklı olmaya başladı. Hemen hemen her akşam ya kız onu arıyor ya da Ozan kızını arıyordu. Okunacak şiirlerin, çalınacak şarkıların sıralaması yapılıyordu. Arada bir onun için armağan edilen şarkılar kızın dikkatinden kaçmıyordu. Bu durum çok hoşuna gidiyor, kendini özel hissetmesine neden oluyordu.

Radyoya artık daha sık uğruyor uzun uzun sohbet ediyorlardı. Kız onun ne kadar anlayışlı olduğunu, Ozan ise kızın çok farklı biri olduğunu düşünüyordu. Zaman ilerledikçe Ozanın ateist olduğunu anladı. Bu kadar kibar ve insancıl biri nasıl bu kadar asi olabilir. Bu nasıl bir tezat. Neye karşı asi, hangi güçle! Ne sebeple..? Kız bu duruma pek bir içerlemişti. Neden olduğunu bilmiyordu ama çok üzülmüştü. Karmaşık iç dünyasına bir de adını koyamadığı bir sızı yerleşmişti. "bana ne" dese rahatlayacaktı ama söyleyemiyordu.

Ozan'ın bakışlarındaki derinliği ilk fark ettiği gün bunu hiç yakıştıramamış ve hatta bir süre radyoya hiç uğramamıştı. Ama anlamlandıramadığı bir şey onu tekrar ona doğru sürükledi. Ozan ona dünyanın en güzel aşk hikâyesi olduğunu söylediği bir kitap verdi. Edmond Rostand'ın Cyrano De Bergerac adlı duygu yüklü kitabı. Kitabı aldığı gün eve gidip bir solukta sabaha kadar tamamını okudu ve uzun burunlu Cyrano De Bergerac'da nedense Ozan'ı buldu. O günden sonra konuşmalarına, bakışmalarına sanki farklı bir sihir bulaştı. Ancak bunun hiçbir zaman bir adı, sıfatı ve şekli olmadı. İki taraf da susarak bu adı hiçbir zaman konulmayan duyguyu paylaştılar. Ozan kıza arada bir Roxane diye hitap etti o kadar.

Roxane, Cyrano'nun aşkı; Cyrano, uzun burunlu çirkin âşık, tıpkı Ozan!

Kafası çok karışık kızın. İki uç duyguyu yaşıyordu. İnanmak ya da inanmamak; işte hayatın var oluş nedeni! Aynı kalpte iki zıt sevgi. Bu ne büyük, ne zor, ne çok bilinmeyenli bir denklem! Beyninde x'ler, y'ler, z'ler uçuşuyordu. Ozan sık sık Cyrano'nun Roxane'ya okuduğu şiiri okuyordu gecenin yargıcı programında. "Benim için çok özel olan güzel kız için diyordu." Ama isim vermiyordu.

Her şeyimi koparın, bekletmeyin ölümü
Alnımdaki defnemi, göğsümdeki gülümü
Koparıp alın! Fakat size rağmen bir şeyim,
Öyle bir şeyim var ki, alıp götüreceğim
Ve bu akşam çıkınca Allah'ın huzuruna,
Yedi kat gökyüzünün o masmavi nuruna,
Eşikten selam verip karışacağım zaman
Yanımda bulunacak. Allahıma buradan
Lekesiz, buruşuksuz onu götürüyorum!
Evet, ne yapsanız da bu benim gururum

İsmi hiçbir zaman vermediği güzel kıza şarkılar yolluyordu; manidar.. Şiirler okuyordu "Ben sana mecburum bilemezsin, adını mih gibi aklımda tutuyorum. Büyüdükçe büyüyor gözlerin, ben sana

mecburum bilemezsin. İçimi seninle ısıtıyorum...” Sonra İlhan İrem’den çalıyordu “Anlasana”. Bir şiir daha “Bir bakış bile yeterken anlatmaya her şeyi Kalbinizi dolduran duygular Kalbinizde kaldı.” Derken Nazan Öncel çalıyor “Gel benim kararsızım kalbe ziyan amansızım karda kışta boranlarda bana inat havalarda gel..”

Farklılığımız tek bir tane diyordu Ozan konuştuklarında. Bunu neden açıklıyordu ki. Ne gereği vardı. Onlar sadece arkadaştlar. Neyi kanıtlamaya çalışıyordu. Bu hangi duygu denizinin kıyıya vuruşuydu. “ikimiz de acıkınca bir şeyler yeriz, susayınca su içeriz; üzülnce yüzümüz düşer, sevinince güleriz” demişti. “Aynı göğün maviliğini paylaşıyor, aynı havayı soluyoruz. Problem yok” diyordu da kız yine de ferahlayamıyordu.

İki zıt insan birbirlerine sırt sırta verseler ve her ikisi de burunlarının doğrusuna hiç sapmadan dümdüz aynı hızda gitseler (önlerine çıkan dağlara, tepelere, derelere, denizlere rağmen) dünyanın öbür ucunda yine karşılaşmazlar mı? Ellerini tutmak günah mı? Gözlerine bakmak.. O kadar benzerlik varken tek bir farka takılmak şart mı? Ben neden varım? İnsan nedir? Ozan, inanır mı? Kutsal ne? Sevmek günah mı? Ozan kimi seviyor? Günah ne için? Ozan için hissettiklerim ne? Kalem ne için var? Silgi hangi birini siler?.. Tercihlerim nasıl olmalı? Neden sadece birini seçmeliyim? Çok ağırlaştım; lütfen beni resetleyin... Mola, mola, mola...